

Sygn. akt II DIZ 18/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. M. N.
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej
na posiedzeniu w dniu 22 marca 2021 roku
na wniosek prokuratora M. N.
w przedmiocie zwrotu kosztów procesu,
na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o
prokuraturze w zw. z art. 626 § 2 kpk

postanowił:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz prokuratora Prokuratury
Rejonowej w W. M.N. kwotę 1440 (jednego tysiąca czterystu
czterdziestu) złotych, tytułem zwrotu wydatków związanych z
ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy.

UZASADNIENIE

Uchwałą Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 12 marca 2021 roku,
w związku z zażaleniem prokuratora, utrzymano w mocy uchwałę Sądu
Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 30 lipca 2021 roku, sygn. akt I DO
32/20 o niewyrażeniu zgody na pociągnięcie prokuratora M. N. do
odpowiedzialności karnej. W toku posiedzenia odwoławczego, prokurator M. N.
wniósł o zwrot wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy w sprawie, za dwie
instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek podlegał uwzględnieniu. Zgodnie z art. 626 § 2 kpk, mającym zastosowanie również w postępowaniu dyscyplinarnym prokuratorów, jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że zgodnie z art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, koszty postępowania dyscyplinarnego (w tym również immunitetowego) ponosi Skarb Państwa. Zgodnie natomiast z art. 171 pkt 1 tej ustawy, do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio Kodeks postępowania karnego. Podkreślić w tym miejscu należy, że wydatki związane z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy mogą być zwrócone w określonych wypadkach na rzecz osoby oskarżonej. Odpowiednie zastosowanie w realiach niniejszej sprawy znajdzie tutaj art. 632 pkt 2 w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk. Niewyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej należy bowiem traktować analogicznie do uniewinnienia oskarżonego w postępowaniu karnym. W związku z tym, w niniejszej sprawie należało uwzględnić wniosek prokuratora M.N. i zwrócić mu od Skarbu Państwa wydatki związane z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy. Ustanowił on bowiem adw. K. K., który reprezentował go na posiedzeniu sądu I instancji i sądu odwoławczego. Wysokość zasądzonej kwoty ustalono w oparciu o § 11 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, przyjmując stawkę minimalną określoną w tym rozporządzeniu. Sąd najwyższy miał na względzie, że w sprawie odbyły się dwa posiedzenia, w dwóch instancjach. Specyfika postępowania wskazywała, że posiedzenia te należało traktować analogicznie do rozprawy wskazywanej w § 17 w/w rozporządzenia. Niemniej jednak brak było podstaw do przyznania prokuratorowi M. N. zwrotu wydatków oddzielnie za postępowanie w pierwszej instancji oraz za postępowanie odwoławcze, co *de facto* powodowałoby konieczność przyznania dwóch opłat minimalnych, oddzielnie za każdą instancję.

Ot ów wyżej wymienione rozporządzenie nie różnicuje w tym zakresie postępowania od konkretnej instancji, a wskazuje jedynie na postępowanie toczące się przed Sądem Najwyższym. Toczyła się więc jedna sprawa w dwóch instancjach, pozostająca w wyłącznej kognicji Sądu Najwyższego. Mając to na względzie, w sprawie zasądzono wydatki w stawce minimalnej powiększając ją o 20 % za kolejny drugi termin posiedzenia, który odbył się także przed Sądem Najwyższym.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.